

[Undervisningsministeren.]

anstrengte byggeprogram, vi har, blive yderligere overbelastet.

Så skal jeg i øvrigt slutte med at erklære mig villig til at drøfte alle disse ting nærmere i udvalget, og endnu en gang takke for den velvillige behandling, forslagene har fået.

Hermed sluttede forhandlingene.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslagene henvises til udvalget for undervisning og uddannelse. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold.) Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen.

(Lovforslaget (nr. 33) findes i tillæg A. sp. 481, fremsættelsen i tidenden sp. 244).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Orla Møller: Ud over en almindelig åjourføring af § 50 i folkeskoleloven, så lovteksten kommer i overensstemmelse med den praksis, som kommunerne har, hvad angår befordring af skolebørn, er der et par ting i dette lovforslag, der fortjener et par kommentarer. Den ene del er allerede diskuteret temmelig grundigt, det er spørgsmålet om tilladelse for de kommunale gymnasier til at undlade at oprette nye 1. realklasser. Jeg skal ikke føje yderligere synspunkter til det, der allerede er sagt om HF-uddannelsen, men vil gerne sige, at uanset hvilke problemer der fortsat består med hensyn til udnyttelsen af denne nye uddannelse, så har i hvert fald udviklingen, siden den blev indført, vist, at der var et behov, og at ideens fader eller fædre havde ret, da man ønskede at lægge en sådan uddannelse til rette.

Det andet punkt i lovforslaget er langt det vigtigste, og det er også det egentlige i

lovforslaget; det er spørgsmålet om at sikre vore børns liv og helbred på vej til og fra skole. Uden at have noget ønske om at være dramatisk kan jeg ikke lade være med at sige, at dette lovforslag ikke kommer én dag for tidligt. Moderne tids trafik koster dyrt, ikke mindst når man tager liv og helbred i betragtning. Jeg skal ikke benytte denne lejlighed til at ivre for flere og bedre ordninger af vore trafikforhold, hvad der i og for sig godt kunne være god grund til; men jeg har let ved at forstå de mange mødre, som hver dag trækker vejret lettet, når deres børn er vel hjemme efter skoletid. Uden at ville kalde adskillige af de strækninger, som skolebørn skal befærde, for rene dødsfælder vil jeg hævde, at skolebørn ofte stilles over for krav i trafikken, som de ikke kan klare.

Lykkeligvis har et stort antal af vore skoler selv forsøgt at forebygge nogle af disse farer ved oprettelse af skolepatruljer. Jeg føler trang til fra denne talerstol at udtrykke både min dybe respekt og min taknemlighed for det arbejde. Hvor jeg en sur vintermorgen ser dem på post for at hjælpe mindre kammerater gennem trafikhelvedet, får jeg lidt mere tro til det gode i mennesket.

Der er imidlertid forhold, som hverken skolepatruljer eller almindelige trafiksikringer kan hjælpe på, og mange skolebørn skal færdes på hovedveje og krydse dem. Det kan være dødsensfarligt. Det er her, lovforslaget sætter ind over for nogle af de farer, som børnene er udsat for. Det forudsættes dog, at de kommunale myndigheder ikke sætter skolebus i gang, medmindre de trafikale ulemper ikke kan afhjælpes på anden måde. I princippet kan jeg nok erklære mig enig heri, for igangsættelse af en skolebus med denne motivering skal naturligvis ikke tjene som en sovepude for nogen myndighed til ikke at træffe foranstaltninger, som også for andre end skolebørn er nødvendige. Men jeg håber dog, at de kommunale myndigheder og skoledirektionerne med vil bemærke sig de linjer i undervisningsministerens fremsættelsestale, hvor det fastslås, at der kan etableres kørselsordninger af midlertidig karakter. Jeg håber også, at denne tanke vil blive understreget i det cirkulære, hvormed loven til sin tid bekendtgøres, og jeg vil være ministeren